

Vyvěšeno dne: 23. 4. 2026

Svěšeno dne: 7. 5. 2026

Iva Homolková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **ThDr. Rostislav Kotrč**, Lesní 260, Krchleby, zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Rapsou, Štupartská 18, Praha, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**, Policejní prezidium České republiky, Strojnická 27, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2024, čj. PPR-50085-6/ČJ-2024-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2026, čj. 9 Ad 2/2025-90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost a za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **6 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k jeho rukám do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1.] Žalobce (*stěžovatel*) se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, který zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (*správní orgán I. stupně*), kterým byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Důvodem propuštění byl závěr odborného psychologického vyšetření o osobnostní nezpůsobilosti k výkonu služby u Policie ČR. Proti zamítavému rozhodnutí městského soudu se stěžovatel brání kasační stížností.

[2.] Podstata nyní řešeného případu spočívá v odpovědi na otázku, zda bylo stěžovateli správně doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a od kterého okamžiku začala běžet lhůta k podání odvolání. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno opožděně, protože rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno zástupci stěžovatele JUDr. Rajchlovi dne 7. 2. 2024, posledním dnem lhůty pro podání odvolání byl proto den 22. 2. 2024, nicméně odvolání bylo podáno až dne 30. 9. 2024. Nejvyšší správní soud se proto bude zabývat výkladem § 190

odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (*zákon o služebním poměru*).

2. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[3.] **Stěžovatel** proti rozsudku městského soudu podal kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pro vady správního řízení a pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tvrdí, že pouze účinné doručení může založit běh lhůty k podání odvolání. V nyní posuzované věci správní orgán pochybil, když nevyzval k upřesnění zmocnění a doručoval pouze zástupci stěžovatele, byť stěžovatel sdělil, že si přeje, aby bylo doručováno přímo jemu. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, protože městský soud nevyložil rozsah zmocnění, nehodnotil důkazy a převzal závěry správního orgánu. Došlo tak k zásahu do základních práv stěžovatele, konkrétně byl porušen čl. 26, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[4.] **Žalovaný** navrhuje kasační stížnost zamítnout a ztotožňuje se s napadeným rozsudkem městského soudu. Námitky stěžovatele se opakují, jsou velmi nekonkrétní a ve skutečnosti nepolemizují s argumentací městského soudu. Žalovaný k nim uvádí, že je odpovědností účastníka řízení, koho si zvolí svým zástupcem, a je poté jejich interní věcí, jakým způsobem si předávají informace. I když by skutečně bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně chybně doručeno zmocněnci stěžovatele, bylo by tristní, aby osoba s právnickým vzděláním stěžovatele o doručení přesto neinformovala. Sdělení, která stěžovatel činil, správní orgány chápaly tak, že stěžovatel chtěl být v řízení aktivně zapojen, a proto některá podání učinil ze své datové schránky. Přípisy ředitele Národní centrály proti organizovanému zločinu (NCOZ) nebo osoby pověřené k vedení řízení o propuštění však byly doručovány tehdejšímu zmocněnci stěžovatele a stěžovatel na ně reagoval a ani náznakem nenamítal neplatnost jejich doručení. Plná moc k zastupování zůstala až do pravomocného skončení řízení o propuštění bez jakéhokoliv omezení. Tehdejší zmocněnec navíc dne 28. 11. 2023 upřesnil, jak má být při doručování stěžovateli postupováno. I po tomto termínu přitom NCOZ komunikovala se stěžovatelem prostřednictvím jeho zmocněnce a např. v přípisu ze dne 11. 12. 2023 stěžovatel uvedl, že mu bylo doručeno vyrozumění o termínu možnosti k uplatnění práv účastníka řízení „*prostřednictvím mého právního zástupce JUDr. Jindřicha Rajchla*“. Žalovaný dále uvádí, že všechny stěžovatelem navržené důkazy jsou součástí správního spisu, takže je nebylo třeba provádět.

[5.] **Stěžovatel** v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že žalovaný i městský soud nesprávně vyložili rozsah zastoupení a nezohlednili podání stěžovatele ze dne 21. 11. 2023 a 11. 12. 2023. Rozsah zmocnění lze totiž vymezit i negativním výčtem, tedy určit úkony, na které se zmocnění nevztahuje (rozsudek NSS čj. 8 As 180/2014-45). Učiní-li účastník přímo vůči správnímu orgánu úkon, je správní orgán povinen jeho význam vyhodnotit. V daném případě měl stěžovatel zájem na osobním činení podání a není přesvědčivé tvrzení žalovaného, že stěžovatel fakticky akceptoval doručování zmocněnci, protože reagoval na vyrozumění doručené prostřednictvím JUDr. Rajchla. Z rozsudku čj. 8 As 76/2023-56 plyne, že vyvstane-li z podání účastníka nejasnost o rozsahu zastoupení nebo o tom, komu má být doručováno, je správní orgán povinen tuto nejasnost odstranit. To se však v daném případě nestalo, a protože městský soud vzniklou situaci dostatečně neodůvodnil, ponechal klíčovou interpretační pochybnost nevyřešenu. Stěžovatel nesouhlasí rovněž se závěrem městského soudu (bod 80), že i kdyby bylo doručení ze dne 7. 2. 2024 sporné, bylo nejpozději dne 2. 8. 2024 postaveno najisto, že se s ním stěžovatel seznámil a odvolání ze dne 30. 9. 2024 bylo stejně podáno opožděně. Městský soud tedy doplnil argumentaci rozhodnutí žalovaného. Předmětem přezkumu proto musí zůstat otázka zákonnosti doručování dne 7. 2. 2024, a nikoliv *ex post* konstruovaný náhradní okamžik počátku běhu odvolací lhůty.

pokračování

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6.] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[7.] Hned úvodem je třeba uvést, že původní kasační stížnost se pohybuje na samotné hranici věcné projednatelnosti, a to i s ohledem na její celkové pojetí, spočívající v jakémsi formulářovém sumáři jednotlivých bodů („odrážek“), avšak bez souvislejší argumentace. Ve výsledku tak stěžovatel činí některá (spíše apodikticky formulovaná) tvrzení, nicméně bez jejich řádného odůvodnění, jak je ovšem u soudních podání obvyklé a očekávatelné. Toto skutečné odůvodnění stěžovatel doplnil teprve v replice k vyjádření žalovaného.

[8.] V nyní posuzované věci se podává z obsahu správního a soudního spisu, že sdělení o zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru bylo stěžovateli doručeno dne 25. 9. 2023. Stěžovatel následně dne 21. 11. 2023 sdělil, že žádá o stanovení náhradního termínu k uplatnění práv účastníka řízení dle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru „*vzhledem k tomu, že mě bude zastupovat v řízení JUDr. Jindřich Rajchl, ČAK 10224*“, který má v daný den kolizi s jiným jednáním. Dále uvedl, že „*podepsanou plnou moc doručím do spisového materiálu následovně. Rovněž sděluji, že po zvolení zmocněnce bude korespondence vedena prostřednictvím mé osoby, a tedy mé datové schránky.*“

[9.] Přípisem datovaným ke dni 28. 11. 2023 na hlavičkovém papíře své advokátní kanceláře, adresovaným k „*č.j. NCOZ-1825/ČJ-2023-410012*“, oznamuje JUDr. Rajchl, že „*jsem ve shora uvedené věci převzal právní zastoupení pana kpt. Dr. Rostislava Kotrče, nar. 5. 8. 1974. Plnou moc zasílám v příloze. Prosím o zasílání veškeré následné korespondence a všech oznámení ve výše uvedené věci prostřednictvím mé datové schránky.*“ Přiložena je plná moc, datovaná ke dni 23. 11. 2023, v níž žalobce zmocňuje JUDr. Rajchla, aby ho „*zastupoval v řízení ve věcech služebního poměru Policie ČR, NCOZ SKPV*“, a podepsaná zmocnitelem i zmocněncem, který „*zmocnění přijal*“.

[10.] Dne 11. 12. 2023 zaslal stěžovatel žádost o stanovení nového termínu k uplatnění práv účastníka řízení, o němž byl vyrozuměn prostřednictvím JUDr. Rajchla, s tím, že kvůli pracovní neschopnosti žádá o stanovení jiného termínu, a uvedl: „*Rovněž opakovaně sděluji, že po zvolení právního zástupce jsem žádal, že bude korespondence vedena prostřednictvím mé osoby, a tedy do mé datové schránky.*“

[11.] Prvostupňové rozhodnutí ze dne 5. 2. 2024, vydané pod č. 128/2024, kterým byl stěžovatel podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru, bylo dodáno a doručeno do datové schránky JUDr. Jindřicha Rajchla dne 7. 2. 2024. V rozhodnutí byl stěžovatel poučen o možnosti podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

[12.] Sdělením doručeným NCOZ dne 21. 3. 2024 stěžovatel oznámil, že vypovídá plnou moc JUDr. Rajchlovi „*ke dni 20. 3. 2024*“ s tím, že „*v tomto řízení bylo zmocnění zúženo přípisem ze dne 21. 11. 2023, ze kterého jasně vyplývá, že po zvolení zmocněnce bude korespondence vedena prostřednictvím mé osoby a tedy mé datové schránky.*“

[13.] Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo novou zmocněnkyní stěžovatele podáno řediteli NCOZ dne 30. 9. 2024.

[14.] Tuto situaci vyhodnotil městský soud tím způsobem, že § 172 a 176 zákona o služebním poměru obsahují speciální úpravu zastoupení a doručování v řízeních ve věcech služebního poměru, přičemž pouze v otázkách neřešených v tomto zákoně lze podpůrně použít správní řád.

[15.] Dle § 172 odst. 1 zákona o služebním poměru *si účastník v řízení může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje plnou mocí, v níž musí být uveden rozsah zmocněncova oprávnění, jinak je*

neplatná. Podle odst. 2 zmocněnec jedná jménem zastoupeného a ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Podle § 176 odst. 5 je-li účastník v řízení zastupován, doručuje se rozhodnutí jeho zástupci a podle odst. 6 se ustanovení odst. 1 až 5 použije i při doručování jiných písemností. Podle § 190 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že účastník může podat odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře do 15 dnů ode dne jeho doručení. Účastník podává odvolání u služebního funkcionáře, který rozhodnutí vydal.

[16.] Dle § 33 odst. 2 správního řádu může být zmocnění uděleno a) k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení, b) pro celé řízení, c) pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo d) v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona. Podle § 34 odst. 3 správního řádu v pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení.

[17.] Protože v daném případě z doložené plné moci nevyplývalo, že by rozsah zmocnění byl jakkoliv omezen, dospěl městský soud k závěru, že NCOZ neměla žádný důvod k pochybnostem, že s účinností od 28. 11. 2023, kdy byla plná moc předložena, byl stěžovatel zastoupen JUDr. Rajchlem bez omezení a zástupce byl proto za něj oprávněn činit všechny úkony. Tento závěr shledal Nejvyšší správní soud logický a plně konvenující s citovanou zákonnou úpravou. Městský soud se také velmi pečlivě, přesvědčivě a v souladu se zákonnou úpravou vypořádal se všemi žalobními body. Zejména se stěžovatel mýlí, tvrdí-li, že městský soud nevyložil rozsah zastoupení stěžovatele a nezohlednil podání stěžovatele ze dne 21. 11. 2023 a 11. 12. 2023. Je totiž třeba vnímat souslednost a celkový kontext řízení.

[18.] Jak se podává ze shora uvedeného, stěžovatel skutečně dne 21. 11. 2023 sdělil, že bude po zvolení zmocněnce vedena korespondence prostřednictvím jeho datové schránky. V následně zasláné plné moci (datované ke dni 23. 11. 2023, tedy k pozdějšímu datu) však již žádné podobné omezení obsaženo nebylo a jednalo se o obecnou plnou moc určenou pro celé řízení ve věcech služebního poměru. Zástupce stěžovatele přitom dne 28. 11. 2023 výslovně uvedl, že prosí o zaslání veškeré korespondence prostřednictvím jeho datové schránky. Postupoval-li za těchto okolností správní orgán I. stupně tak, že podle citovaného § 176 odst. 5 zákona o služebním poměru doručoval rozhodnutí (jenom) zástupci stěžovatele, nelze v tomto jeho postupu spatřovat nezákonnost.

[19.] Rovněž ze sdělení stěžovatele ze dne 11. 12. 2023 neplyne, že mělo být rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručováno přímo stěžovateli a že jím došlo k omezení rozsahu zmocnění uděleného JUDr. Rajchlovi. Jak správně v napadeném rozsudku uvedl městský soud (bod 66), toto sdělení stěžovatele správní orgány skutečně mohly vykládat jen jako upozornění, že se správním orgánem bude komunikovat nejen zástupce stěžovatele, nýbrž také přímo i stěžovatel z vlastní datové schránky.

[20.] K odkazům na některá soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uvádí, že situace ve věci řešené rozsudkem zdejšího soudu čj. 8 As 76/2023-56 byla odlišná tím, že tehdejší účastnice požádala o výhradní doručování písemností do její datové schránky a soud proto shledal, že nebylo zcela jednoznačné, zda nedošlo k částečnému odvolání plné moci, a proto měla být účastnice vyzvána k odstranění vad podání. Takovou nejasnost jako v odkazovaném případě však v nyní posuzované věci správní orgán I. stupně nezjistil. Skutkové okolnosti obou případů jsou tedy odlišné.

[21.] Rovněž poukaz na rozsudek čj. 8 As 180/2014-45 není v nyní posuzované věci případný. Není totiž sporu (a nic takového netvrdil ani městský soud) o tom, že rozsah zmocnění lze vymezit i negativním výčtem a je třeba ho vykládat podle jeho obsahu. Skutečný problém však je, že toto negativní vymezení z okolností tohoto případu není zřejmé. Jinak řečeno, nebylo zjištěno, že by stěžovatel svému zástupci jakkoliv zúžil (omezil) rozsah obecného zmocnění, které zaslal správnímu orgánu I. stupně.

pokračování

[22.] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že s ohledem na shora uvedené dospěl městský soud k závěru o opožděnosti odvolání podaného stěžovatelem, který je plně v souladu se zákonnou úpravou, a učinil tak přezkoumatelně. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

[23.] Brojí-li stěžovatel proti závěru městského soudu ohledně opožděnosti odvolání stěžovatele také z toho důvodu, že se nejpozději dne 2. 8. 2024 seznámil s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, uvádí Nejvyšší správní soud, že rovněž tento závěr je plně souladný s judikaturou všech českých vrcholných soudů, jelikož odpovídá zásadě formálního doručování s materiálním korektivem.

[24.] Nejvyšší správní soud např. v minulosti zdůraznil (rozsudek ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. 2 Afs 202/2004), že orgány aplikující právo musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Právní normativní systém totiž představuje toliko jeden ze způsobů řešení společenských konfliktů, který nelze od ostatních systémů zcela vydělit (a nebylo by to ostatně ani smysluplné), a proto také při myšlenkových postupech v oblasti práva nelze abstrahovat od obecně platných pravidel a představ. Proto i při výkladu institutu doručování je třeba vycházet z toho, že „*svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými (v daném případě) vrchnostenským orgánem. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jebož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva.*“ Jak k tomu setrvale uvádí také Ústavní soud, orgány veřejné moci „*jsou sice povinny doručovat řádně, neboť v opačném případě by účastníci řízení mohli být výrazně dotčeni na svých právech, nelze však ani přijmout formalistický přístup k doručování, je-li v konkrétním případě naplněna jeho materiální funkce, tj. seznámení se s obsahem doručované písemnosti*“ [srov. např. nálezy ze dne 13. 12. 2001 sp. zn. III. ÚS 473/01 (N 198/24 SbNU 491), ze dne 16. 4. 2013 sp. zn. II. ÚS 1548/11 (N 55/69 SbNU 93), ze dne 9. 4. 2019 sp. zn. III. ÚS 3851/18 (N 57/93 SbNU 257), ze dne 26. 4. 2022 č. j. IV. ÚS 3026/20-4]. V konkrétní věci proto Ústavní soud akceptoval například situaci, kdy nedošlo k formálně správnému doručení, neboť adresátem měl být zmocněnec právního předchůdce stěžovatelky. „*Zásadní však v tomto případě je, že se účastník řízení s doručovanými listinami prokazatelně seznámil a mohl tak účinně hájit svá práva. Uvedené pochybení při doručování písemnosti jiné osobě tak nezasáhlo do subjektivních práv stěžovatelky, resp. jejího právního předchůdce*“ (usnesení ze dne 5. 11. 2024 sp. zn. IV. ÚS 1659/23).

[25.] Obdobně se z ustálené judikatury Nejvyššího soudu k § 45 občanského soudního řádu podává, že „*soudy jsou sice povinny doručovat řádně, neboť v opačném případě by účastníci řízení mohli být výrazně dotčeni na svých právech, ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti. Jestliže se účastník řízení s obsahem doručované písemnosti seznámil, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, ztrácí význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat; rozhodující vždy je, zda se předmětná písemnost dostala do rukou adresáta*“ (např. rozsudek ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 2425/2011, č. 88/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či usnesení ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. 21 Cdo 3489/2012, č. 37/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ze dne 30. 5. 2019, sen. zn. 29 ICdo 119/2017, a ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 27 Cdo 954/2019, ze dne 2. 2. 2022, sp. zn. 27 Cdo 348/2021-246, anebo obdobně stanovisko pléna ze dne 5. 1. 2017, Plsn 1/2015, č. 1/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, odst. 61).

[26.] Proto také v aktuálním usnesení rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud (čj. 1 Afs 206/2023-103 ze dne 5. 11. 2025) uvedl, že „*doručil-li správce daně v rozporu s § 41 odst. 1 daňového řádu písemnost namísto zmocněnci přímo daňovému subjektu, je tato písemnost materiálně doručena zmocněnci, je-li z okolností věci zřejmé, že s písemností byl zmocněnec daňového subjektu seznámen, přičemž tato skutečnost může vyplynout i z reakce daňového subjektu na doručovanou písemnost.*“

[27.] Závěr městského soudu o (případném) materiálním korektivu zásady formálního doručování byl proto zcela správný. Jak se totiž podává z obsahu správního spisu, ze sdělení stěžovatele již ze dne 12. 3. 2024 plyne, že společně s JUDr. Rajchlem nahlédl do spisového materiálu a při tom se ústně dozvěděl, že je již ke dni 7. 2. 2024 propuštěn ze služebního poměru a že toto rozhodnutí bylo doručeno právě JUDr. Rajchlovi. Obdobně v „žádosti o pomoc při řešení vzniklé situace“ ze dne 26. 2. 2024 stěžovatel sdělil Ministerstvu vnitra mimo jiné, že mu dosud nebylo doručeno rozhodnutí o ukončení výkonu služby a nebyla provedena ani výstupní zdravotní prohlídka.

4. Závěr a náklady řízení

[28.] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[29.] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

[30.] Stěžovatel uhradil poplatek za kasační stížnost a za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v celkové výši 6 000 Kč, nicméně usnesením ze dne 16. 4. 2026, čj. 10 As 51/2026-56, mu Nejvyšší správní soud přiznal osvobození od soudních poplatků. Proto soud stěžovateli vrátil zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2026

L. S.

Vojtěch Šimíček v. r.
předseda senátu